

Rockers i rockeres

Albert Calderó

Els dies 10 i 11 d'octubre de 2012 es van celebrar a Màlaga les VII Jornades de Modernització i Qualitat del sector públic, amb més de 200 assistents, organitzades per l'Ajuntament de la ciutat. El seu alcalde, Francisco de la Torre, va ser regidor responsable de Qualitat durant anys, i segueix molt implicat en el tema, i el director de Qualitat i Modernització, Manuel Serrano, va ser juntament amb l'actual alcalde el creador de les Jornades i segueix sent el seu impulsor principal.

En un format que buscava una participació molt sintètica i interactiva de molts ponents, va reunir una mostra àmplia dels experts del sector públic espanyol en matèria de qualitat, modernització, canvi organitzatiu i gestió de persones.

Allà hi havia, de Màlaga, a més de Manuel Serrano, Carlos Gómez-Cambronero i Antonio Peñalver, Joaquín Ruiz de AEVAL, Virginia Moreno, José Nuño de l'ajuntament de Madrid, Antonio Díaz Méndez d'Alcobendas, Fernando Monar de Palma, Bernabé Palacín i Máximo Fraile de Logronyo, José Antonio Latorre i Paco Candela d'Alacant; Fernando Álvarez de Gijón, els catalans Eduard Gil, Enric Giner, Marta Continente, Albert Galofré i Albert Calderó que és qui escriu això; Txus Imaz de Vitòria-Gasteiz, Iñigo Marcos d'Irun, Carlos Urgoiti de Bilbao i Iñaki Ortiz del Govern Basc ... i molts més.

Als passadissos ens vam anar adonant que molts dels ponents d'aquest esdeveniment portem molts, molts anys coincidint en esdeveniments similars, i va aparèixer l'apel·latiu de "vells rockers" que vam començar a fer servir.

I al final vam decidir crear el "Club dels Vells Rockers de la Qualitat", que també inclou, només faltaria, als seus equivalents femenins. Però no es diuen velles rockeres, perquè segons va sentenciar Manuel Serrano, les rockeres no envelleixen. Per això el nom llarg del Club és: "Club dels Vells Rockers de la Qualitat i de les Rockeres de la Qualitat amb Solera", i abreujant ara, el Club VRQ-RQS. Qui ens vulgui trobar que preguntis a algun soci.

És veritat, també n'hi ha de joves. Però, per una banda, no n'hi ha tants, de joves. Un moviment com la modernització de les institucions hauria d'haver crescut com una taca d'oli, i no. Una gran part dels rockers i rockeres de la qualitat i el canvi organitzatiu hem seguit sent els que vam començar aquesta moguda en l'entusiasme de la transició i de l'inici de la democràcia, en els llunyans anys 80 i 90. Sembla que el brou de cultiu no ha estat gaire favorable a la reproducció.

Una altra dada preocupant és que els rockers i rockeres seguim en gran part cantant les mateixes cançons de fa trenta anys, que a molta gent li segueixen sonant molt noves i molt modernes, massa modernes. Ens estem fent vells proposant uns canvis i modernitzacions que segueixen sonant com si fossin nous a força de no ser posats en pràctica.

Durant molts anys el fort i sostingut augment de la despesa pública va fer que moltes institucions no consideressin necessari assumir el cost i el desgast dels canvis en els sistemes interns. Hi havia diners per compensar la ineficiència. Com que érem rics, no necessitàvem fer canvis. I ara ens hem tornat pobres, de manera que no tenim diners per fer canvis...

Encara sort que alguna institució ha anat posant-se a la feina, i que recentment la necessitat s'ha convertit en virtut, i s'estan posant en pràctica plans de modernització i canvi organitzatiu que es van descartar quan podien haver estat més fàcils. Més val tard que mai.

I aquí seguim els vells rockers, i les rockeres amb solera, cantant les nostres velles cançons que segueixen sonant noves a força de no ser escoltades, però que van seduint a poc a poc a selectes decisors institucionals.

No ens desanimem. Per part nostra els rockers i rockeres no pensem morir-nos mai, i no tenim tampoc cap intenció de deixar de ballar el rock.

Febrer de 2013